

Szeibert Márton: A PSZICHOLÓGIA TRANSZPONÁLÁSA –
AVAGY HOGYAN LESZ LEONARDO DA VINCIBŐL JÉZUS
KRISZTUS

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 14 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban is olvashatók.

**Szeibert Márton: A PSZICHOLÓGIA
TRANSZPONÁLÁSA – AVAGY HOGYAN LESZ
LEONARDO DA VINCIBŐL JÉZUS KRISZTUS**

A napokban volt szerencsém meghallgatni egy rövid, de érdekes videót a Youtube-on, ami alapvetően egy pszichológiai jellegű oktató, a folyamatos fejlődésre motiváló anyag.³⁹ A videót munkahelyi környezetben, kötelező jelleggel néztem meg a kollégáimmal. Nagyon röviden és tömören az a lényege, hogy az emberi agy olyan rugalmas és fejlődőképes, hogy még csekély képességekkel megáldott emberek is nagy eredményeket érhetnek el, ha kitartóak, kockázatvállalóak, motiváltak, nem félnek a vereségektől, sikertelenségektől, hanem folyamatosan mindig újra és újra felállnak, küzdenek és így intenzíven fejlődnek az életük folyamán.

Illetve a másik oldalról, hiába van valakinek kivételes tehetsége akármiből, akkor sem fog vele semmit sem elérni, ha az első néhány kudarc után feladja. Talán ezért is mondják, „teher alatt nő a pálma”, avagy akinek mindent megadnak az életében gyerekkortól fogva anélkül, hogy bármiért is küzdenie kellett volna, az nem valószínű, hogy nagy eredményeket tudhat majd magának, mert nem tanult meg küzdeni.

A videó arról szól, hogy sosem késő ezt felismerni, és hogy mindenki van olyan vonások is, amik az ún. „fejlődő szemléletmódot” tükrözik, azaz, hogy hisznek abban, hogy mindig tudják magukat tovább fejleszteni, és sajnos mindenki van olyan negatív, „kötött szemléletmódot” sugárzó vonások is, amik az adottságokban való túlzott hit miatt a gyors feladásra ösztönöznek.

³⁹ https://youtu.be/KUWn_TJTrnU (A videóhoz magyar felirat is bekapcsolható. Megtekintés dátuma: 2020.01.25.)

Szeibert Márton: A PSZICHOLÓGIA TRANSZPONÁLÁSA –
AVAGY HOGYAN LESZ LEONARDO DA VINCIBŐL JÉZUS
KRISZTUS

Az üzenet lényege az volt, hogy próbáljuk meg erősíteni magunkban a fejlődő szemléletmódot, és ne féljünk a sikertelenségektől, mert azok szinte minden korábbi nagy eredményt elért híresség esetén is jelen voltak, sőt sokszor az egész életük folyamatos kudarcok halmaza volt, amik végül elvezették őket a nagy eredményekre. Ha az elején feladják, akkor ma sem ismernénk a nevüket. A fejlődő szemléletmódú emberek számára az egész élet egy folyamatos tanulás, mert hisznek abban, hogy gyakorlással új képességek sajátíthatóak el. És sok kísérlet támasztja alá, hogy az emberi agy zsenialitásának köszönhetően ez valóban így is van. A fejlődő szemléletmód kifejezés Dr. Carol Dweck, a Stanford Egyetem professzorához köthető.

Nézzük a két szemléletmód jellemzőit:

Kötött szemléletmód	Fejlődő szemléletmód
Félnek a kudarctól	Vágynak a fejlődésre
Nem bírják a kritikát	Kérik a visszajelzést
Könnyebb utat választják	Szeretik a kihívásokat
Gyorsan feladják a küzdelmet	Állhatatosan gyakorolnak
Nem örülnek mások sikereinek	Szívből biztatják a társaikat

Az adottságok természetesen nagyon nagy előnyt jelentenek azok számára, akik élnek vele, ezt a videó meg sem próbálja cáfolni, de mégis előnyben részesíti a tanulást a képességek megszerzésében. Az alábbiakban egyrészt összhangba, másrészt kontrasztba szeretném állítani a krisztusi utat ezekkel a fenti gondolatokkal, így megpróbálva ismét túllépni és más oldalról is megvilágítani a kereszténység tanításának mélységét.

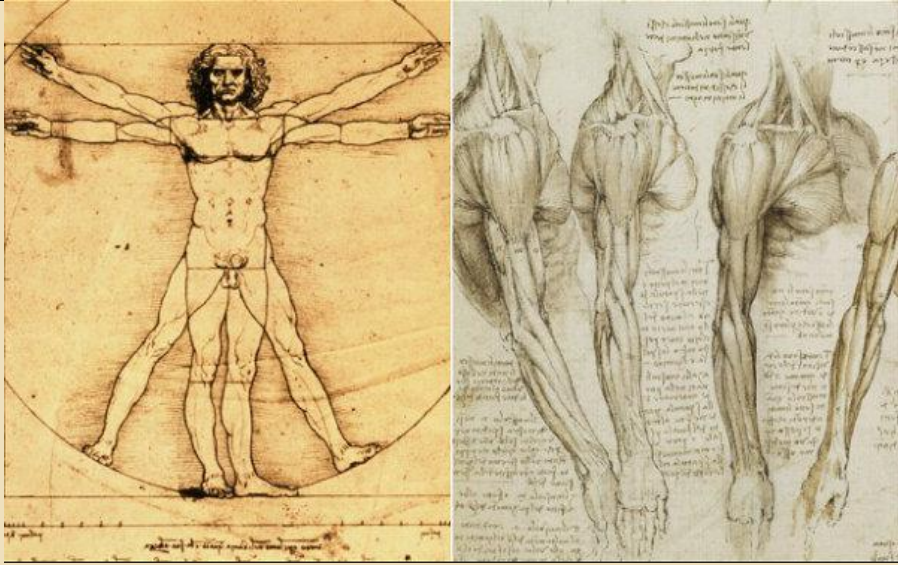
A hivatkozott videóban is említik, hogy az igyekezetet kell dicsérni a gyerekeknél, nem pedig az elért eredményeket. Ezzel párhuzamban Jézus azt tanítja, hogy mindenkinek azt kell kamatoztatnia, amije van, és így akinek sok van, attól sokat kérnek számon, akinek kevés, attól keveset, kinek-kinek a lehetőségei szerint. Azaz a krisztusi út egyik sarokköve a folyamatos küzdelem, fejlődés, haladás. Avilai Szent Teréz is kihangsúlyozza, hogy ne álljunk meg, hanem folyamatosan haladjunk előre a lelki fejlődés útján. Jézus azt

Szeibert Márton: A PSZICHOLÓGIA TRANSZPONÁLÁSA –
AVAGY HOGYAN LESZ LEONARDO DA VINCIBŐL JÉZUS
KRISZTUS

mondja, hogy szüntelenül kell imádkozni. Ez a szüntelenség azt jelenti, hogy az embernek igyekeznie kell minden részecskéjét Istennek átadni, és így az egész életét „átszenteltetni” Isten fényével. Isten amúgy maga a tökéletes pedagógus. Bármennyire is koszos, vagy kicsi, vagy bugyuta valaki, ha az illető ember meg akar változni, és Isten felé tárja a kezeit, akkor az Ő kegyelme betölti az ember szívét, és ez egy tökéletes bizonyíték arra, hogy Isten valóban az igyekezetet dicséri, nem az eredményt. Sokszor az út elején több kegyelmet kap valaki, mint utána éveken át a már megkezdett úton. Mindig annyit és úgy, ami a számunkra a lehető legjobb, ami folyamatosan segíti azt, hogy ne álljunk meg, hanem haladjunk tovább.

Isten a szeretet, és sok szentnél tapasztalható, hogy ez a szeretet bizony képtelen arra, hogy tétlen maradjon, hogy egy helyben üljön. A folyamatos tenni akarás és a buzgó tevékeny élet a legtöbb szent tulajdonsága. Mondhatjuk mindegyikre, hogy bizony nem féltek a kudarctól, hanem ezzel a modern szóhasználattal élve „fejlődő szemléletmódúak” voltak. Csakhogy itt van egy hangsúlyos megjegyzésem: a szentek aktivitása, fejlődése, nyitottsága mind egyetlen lényegi tanításon álltak, tudniillik, hogy önmagunkat, a saját vágyainkat, az egónkat, mindent Istennek adjunk, beleolvasszunk. Miért félne valaki kudarctól, kritikától, ha már nem magának él, vagy ha éppen az a vágya, hogy az egóját lecsendesítse Isten végtelen napfényében? Miért választaná a könnyebb utat, ha tisztán látja a „szűk kapu” egyszerű igazságát? Hogyan juthatna eszébe feladni az utat egy-egy megpróbáltatás idején, amikor tudja, hogy nem kapta volna ezt az akadályt, ha nem a végtelen Jóhoz vinné ez őt közelebb? És a siker számára egyet jelent: az örök boldogsághoz egyre közelebb jutni. Ilyen tekintetben mondhatjuk, hogy a szentek örülnek mások sikereinek, és bizony fejlődő szemléletmódot tükröznek.

Szeibert Márton: A PSZICHOLÓGIA TRANSZPONÁLÁSA –
AVAGY HOGYAN LESZ LEONARDO DA VINCIBŐL JÉZUS
KRISZTUS

Kép⁴⁰

A videó megnézése előtt feltették számunkra a kérdést: mennyire vagyunk Leonardo da Vincik. Fura egy kérdés. Először is nézzük meg, miről híres Leonardo. Csak kulcsszavakban⁴¹: 1452-ben született, szobrászkodott, épületeket, hidakat tervezett, filozófiával foglalkozott, mérnöki és tudományos felfedezései voltak. A Mona Lisa a világ legkeresettebb festménye, és ezt szorosan követi az Utolsó vacsora. Anatómiával is foglalkozott, rajzai mind a mai napig orvosi tankönyvekben is helyt állnának, és szintén világhírűvé vált a négyzetben és körben álló férfi (lásd például az olasz 1 eurós érmén). Repülőgépet, ejtőernyőt, gépkocsit, tankot, reflektort tervezett, hidrodinamikával is foglalkozott. Szóval ezek ismeretében nyilván sokan képesek vagyunk rá, hogy gyorsan eldöntsük: nem, mi egyáltalán nem vagyunk olyanok, mint Leonardo. A kérdés lényege természetesen az volt, hogy a fent ismertetett videó megnézése után újra feltegyük magunknak a kérdést, és érezzük magunkat bátornak és motiválnak annyira, hogy Leonardo-hoz hasonlóan folyamatosan tanulni és fejlődni vágyó, aktív emberek legyünk. Csakhogy, bármennyire is jól hangzik ez, én valójában ezt haszontalannak érzem, és ha értékké akarom formálni, akkor inkább azt kérdezem meg: mennyire vagyunk krisztusiak? Ennek a

⁴⁰ <https://mult-kor.hu/image/article/main/.630x1260/38516.jpg> (Megtekintés dátuma: 2020.01.25.)

⁴¹ Felhasznált videó: <https://youtu.be/n-h32XpDYBw> (Megtekintés dátuma: 2020.01.25.)

Szeibert Márton: A PSZICHOLÓGIA TRANSZPONÁLÁSA –
AVAGY HOGYAN LESZ LEONARDO DA VINCIBŐL JÉZUS
KRISZTUS

kérdésnek a megválaszolásában vajon mennyire vagyunk bátrak és nyitottak?

Az a probléma, hogy ezek a videók általában csak eszközöket adnak, de célokat nem. A célját mindenkinek magának kell megtalálni, azt kell csinálni, ami boldoggá tesz – szokták mondani –, és ezzel egyet is értek, de vajon mi teszi az embert hosszú távon boldoggá? Vagy másképp megfogalmazva a kérdést, ha valaki, egy „kötött szemléletmódú” ember, és mindig mindent egyből felad, akkor annak talán csak az az oka, hogy egyik tevékenységéhez sem volt eléggé motivált, és vajon mégis miért kellett volna, hogy az legyen? Aki ellenben „fejlődő szemléletmódú”, az talán csak abban motivált, hogy kiélje az exhibicionista hajlamait... Nem tudom. És bár egyet értek azzal, hogy fejlődni kell, hogy vállalni kell a kudarcokat stb., mégis azt gondolom, hogy egy adott lelki szint fölött rengeteg földi hiábavalóság lesz, ami sosem fogja motiválni a szentség útja felé igyekvő embert, és nem is kell. Kicsit olyan ez, mint amikor van az embernek egy kicsit ostoba kutyája, aki ezredszer is visszahozza a labdát, ha eldobom neki, mert ebben motivált. Van azonban olyan kutya, amelyik teljesen más lelki beállítottságú, és a gazdi kedvéért kétszer még visszahozza a labdát, de harmadszor már úgy néz az emberre, mint egy félnótásra. Miért legyen motivált a kutya a labda visszahozásában, amikor ő sokkal inkább motivált abban, hogy a gazdi lábára feküdjön?

Kicsit ismét átfogalmazva, amíg valakinek az a célja, hogy önmagát tegye egyre nagyobbá a sok megszerzett képességgel, tudással, az szerintem a szenvedés legmagasabb foka felé törekszik: felfúj egy lufit, ami valóban szép és nagy lesz az emberek előtt, de üres és súlytalan Isten lábai előtt.

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 14 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban is olvashatók.

Rizmayer Péter: EDITH STEIN

*„Isten maga az igazság.
Aki az igazságot keresi, Istent keresi,
akár tudja, akár nem.”*

2019. októberi Magazinunkban megjelent egy írás Szeibert Mártontól *Forráspont? - Humor?* címmel. Ebben egy humoristáról írt, aki egy katolikus rendezvényen valójában az Istentől való eltávolodásról, a Jézusi szűk kapu helyett a világ széles útja mellett tett hitvallást. (Erről a *Túllépés* előző számában is írtunk /Pável Márta - Márkus Edit - Rizmayer Péter/ *Egy exhibicionista mélyrepülése* címmel.)

Edith Steint amiatt választottam, hogy jól látható legyen az, hogy ezzel szemben egy szent hogyan halad Isten felé, hogy foszlik le róla a világ, Istenért hogyan konfrontálódik a legszűkebb környezetével is, és aki végül vértanúként fejezi be az életét. Az élete ellenpont, ragyogó példa Isten komolyan vételére, arra, amikor a lélek nem Istenből kifelé áramlik, hanem visszafelé, Őhöz, a Forráshoz. Ez az igazi forráspont, ő maga, aki hagyta magát, hogy Isten felgyújtsa. De persze nem ő az egyetlen, akit Avilai Szent Teréz szárnyai alá vett. Isten sokféle, sokoldalú és gyengéd rendszert mozgat a földön arra, hogy az emberek belé tudjanak kapaszkodni. Egy ilyen konferenciának azt kellene megmutatni, hogy Isten édes